

Karim Gonzalez

Josep Borràs

Maria Diez

Sergi Bertran

Com el seu propi nom indica, és un típic mar intercontinental, situat entre Europa al N., Àfrica al S. i Asia al E.; comunica per O. amb l'oceà Atlàntic, a través de l'estret de Gibraltar, i al SE., de forma artificial (canal de Suez), amb el mar Vermell. S'extén sobre una superfície de 2.960.000 km² (comprés també el mar Negre); la seva longitud màxima és de 3.860 km, i la seva amplada mitjana de 600. Aquesta última es redueix notablement (150 km) a lo llarg de l'umbral submarí que va desde Sicília fins a Túnez (uns 340 metres de profunditat), lo qual permet distingir en aquest mar dos grans conques, la occidental i l'oriental. Desde el punt de vista de la configuració del seu fons, el Mediterràni es sub divideix també en altres conques secundàries: a l'Oest el mar d'Alboràn, el de les Balears, el mar Libur i el Tirreno; a l'Est amb el Jònic, que es comunica amb el Tirreno a través de l'estret de Mesina; l'Adriàtic, unit al Jònic per l'estret d'Otranto; el mar de la Sirte, el mar de Llevant i l'Egeo. Aquest comunica amb el Mar Negre a través de l'estret dels Dardanelos, el mar de Màrmara i el Bósforo.

Les principals peninsules

Les principals peninsules europees que s'adrenten en el Mediterràni són la Ibèrica (costa Oriental) avança cap a l'oest la forta estructura de la península Anatòlica, i, per últim, Àfrica mira cap al Mediterràni els sortints peninsulars de Túnez i Cirenaica.

Les illes més extenses d'aquest mar són Sicília, Sardenya, Córsega, el grup de les Balears i l'arxipèlag Toscano, en la conca occidental i Xipre, Creta, les illes de l'Egeo, les Jòniques i les Dalmates, en la Oriental.

Els Principals rius que desemboquen

Els principals rius que desemboquen en el Mediterràni són, en la part septentrional, l'Ebro, Ròdano, Tíber, Po, Adigio, Drín, Danubio, Dniéster, Dnièper, Don, Kubàn i Kizilirmak; en la part meridional desemboca el Nil, el riu més llarg del món.

El Mediterràni constitueix la resta de la secció europea de l'antic mar (Tetis) que en temps prehistòrics separava les masses continentals d'Euràsia i Àfrica; l'estructura actual de la conca va ser determinada per la aproximació d'aquestes dues masses, esdeveneix en varis moments del terciari i també en el quaternari (orogènesis alpina).

La massa d'aigua del mediterràni, caracteritzada per una pronunciada homotèrnia, influeix notablement en el clima de les regions riberenyes. La temperatura de les aigües es en l'estació freda més elevada que la terra afermi, mentres que en l'estació càlida succeeix el contrari. Les aigües superficials tenen una temperatura mitjana que bordeja en torn els 12°C, disminueix lleugerament fin els 200 metres de profunditat, i augmenta després una mica fins els 400 o 500 metres; més enllà d'aquests límits sofreix de nou un lleuger descens, mantenint-se a partir de llavors. Les variacions de temperatura entre les aigües superficials i les del fons són majors a l'estiu que a l'hivern.